

LA MEVA COMPANYYA DE VIDA

Ens van conèixer a una edat on les preocupacions havien de mantenir-se al marge del nostre creixement. Potser no era conscient que començaves a entrar a la meva vida per quedar-t'hi una llarga temporada, potser creia que eren sensacions efímeres que marxarien, potser no et sabia descriure i pensant-ho fredament, encara no he trobat una definició que t'escaigui. Amor? Odi? Rancor? Amistat? No ho sé, sincerament.

Les primeres mostres notòries de què havíem creat un vincle molt estret van ser en plena adolescència, aquella etapa on comences a descobrir els secrets més inhòspits del món. Intentava mantenir-te al marge del meu dia a dia, a la fi i al cap continuava sense saber de què es tractava la nostra relació i no volia espantar-me amb unes sensacions cada cop més persistents. Recordo les llàgrimes davant d'aquell àngel incapaç de comprendre com algú com jo podia estar tan destrossada. Vestir-se una cuirassa d'alegria i fortalesa m'ha emparat en moltes ocasions. Malgrat això, tu la vas sobrepassar sense contemplacions. A vegades m'he preguntat com vas aparèixer, qui et va portar a mi. Vas venir pel teu propi peu? Et va empènyer ell, amb el seu posat de salvador amb un rerefons perillós i hipòcrita? O va ser un cúmul de vivències que et van conduir al bell mig de la meva ànima?

El temps va anar passant, ens van anar fent grans de la mà i la meva incertesa i vulnerabilitat va ser un punt a favor per continuar al meu costat dominant-me com sempre havies fet i jo no m'havia adonat. Créixer implica responsabilitats i maduresa. Era una nena en un cos adult quan entre quatre parets vas decidir no deixar-me tranquil·la ni per guanyar-me el pa. Relacionar-me amb gent amb qui et compartia va ser alliberador, però en comparació a ells, tu havies aparegut en mi a una edat inhabitual. Em van ajudar i vaig poder superar-te, o això creia. Les meres esperances que m'havia format mantenint-te lluny van desaparèixer amb el canvi que va suposar traslladar-me a una ciutat gran, en un ambient sorollós, ple de gom a gom, amb noves realitats que no aconseguia entendre, on tothom viatjava a un ritme frenètic per no fer tard. Va afavorir al fet que tornessis? Definitivament sí, perquè realment mai havies desaparegut, només t'havies disfressat d'il·lusió per enganyar-me. Recordo aquelles llàgrimes en una habitació fosca, estreta, amb unes parets que m'oprimien en un lloc on no encaixava. Vas demostrar-me la teva força amb un ímpetu que ningú m'havia mostrat abans. No vas tardar a tornar al ring amb un segon assalt que vas vèncer. Allà vaig prendre una decisió: havia de sortir del combat i buscar-me on no poguessis fer-me mal. No va funcionar i entre els braços d'algú que em va acollir des del primer moment vaig posar-te nom, ja tenia una part de la definició que encara no he completat.

Ets l'única persona per la qual he tremolat hores senceres, per la que he plorat fins a esgotar-me les poques llàgrimes que em quedaven, per la que m'he negat a gaudir per por que em visitessis en el moment més inesperat, per la que he demanat ajuda sense resultats. Només tu m'has impedit avançar.

El temps ha anat passant i en aquest darrer any t'has tornat més perseverant. Aquell salvador amb falses veritats s'ha convertit en el meu pitjor enemic, en el meu malson més etern. L'acompanyava aquella bruixa que em va voler derrocar des de dins, molt amiga teva. Tu els has ajudat a destruir-me, és la teva especialitat. T'hauria d'odiar, diuen molts, no m'has aportat res bo, però un pou també es pot escalar i crec que tard o d'hora desapareixeràs perquè a poc a poc vaig coneixent la teva veritable identitat i que perjudicial arribes a ser.

Estimada ansietat, la nostra relació mai ha estat fructífera, però sí molt especial. Avui et conec més que a mi mateixa i hauria de ser a l'inrevés. Has aconseguit que em forgés una imatge que no casa amb el que veuen des de fora. Ara, asseguda entre les roques d'aquesta cala on tants dies m'he amagat, prenc una decisió ferma: has de marxar, no podem conviure més. Sé que serà un procés llarg, però veig la llum al final del túnel. En un futur et recordaré com aquella companya que em va fer tocar el fons dels inferns i gràcies a la qual vaig renéixer. Perquè tu, només tu m'has governat al teu gust i ha arribat el moment de canviar la sort. A partir d'ara, les batalles les guanyaré jo, ningú més que jo i la meva voluntat, aquella que em vas arrabassar quan tan sols era un petit titella indefens. El mar és testimoni de les meves paraules i promeses que compliré. Ansietat, seràs un simple nom d'una sensació que recordaré amb un regust amarg. Una relació tòxica que d'ací a poc temps arribarà al final. Aviat el conte acabarà. No hi haurà un "feliços per sempre" entre nosaltres, hi haurà un "soc feliç i així serà sempre".

Núria Teixidor